

at see dette ubelagt, idet det kan forvirre, idet det paa mange Mennesker kan gjøre det Indtryk, som om der dog ved denne Indskrænkning var Noget, der havde havt en Skygge af Betingelse ved sig. Men ikke desto mindre er dog det Standpunkt, som Udvalget har indtaget, efter min Overbeviisning ikke berettiget; thi uagtet det saaledes erkjendes, at Grundloven endelig og afgjorende er bleven indskrænket til at angaae Kongerigets særlige Anliggender, tilføies der dog, at den Ret skulde være bleven vedligeholdt for Rigsdagen: nu som før at kunne indgaae til Hs. Majestæt Kongen med Adresse af et Indhold som nærværende. Nu, denne Ret: at indgaae med Adresse, staaer jo udtrykkelig udtalt i den indskrænkede Grundlov, og om den kan der jo ikke være Tvivl; hele Tvivlen angaaer jo udelukkende det Spørgsmaal, om Adressen kan gaae ud over det Omraade, der ved Grundlovsindskrænkningen er blevet sat. Det maatte nu synes, at det i og for sig var indlysende, at dette ikke kan finde Sted; thi naar det erkjendes, at disse Forhold ere saadanne, om hvilke Rigsdagen hverken kan forlange eller erholde Dplysninger, saa forekommer det mig, at allerede heri maatte ligge, at det ogsaa maatte være saadanne Forhold, om hvilke denne Forsamling ikke kunde indgive nogen Adresse til Hans Majestæt; thi om Forhold, om hvilke man ikke kan forhandle, ikke kan forlange eller erholde Dplysninger, om saadanne Forhold synes det mig at være i og for sig afgjort, at man ikke kan ville udtale sig i denne Form. Men til Overflodighed har jeg jo allerede tidligere tilladt mig at gjøre opmærksom paa, at der er en udtrykkelig og bestemt Indskrænkning givet i selve Kundgjørelsen, som angaaer Grundlovens Forandring fra en almindelig Forfatningslov til en Forfatningslov for Kongerigets særlige Anliggender alene, idet der i § 6. aldeles udtrykkelig er udtalt, at alle de Paragrafer i Grundloven, som bleve staaende, som ikke ligesom faldt bort, skulde, forsaavidt de baade kunde finde Anvendelse paa de fælles og paa de særlige Anliggender, fremtidig være indskrænkede til at gjælde for de særlige Anliggender alene. Nu er det ganske vist, at et æret Medlem af Landstinget (Djerring) i et foregaaende Møde an-

førte Noget, der gik ud paa at vise, at der dog kunde være en anden Opfattelse af dette Forhold, som kunde have Ret til at gjøre sig gjældende. Det ærede Medlem indrømmede jo, hvad det ogsaa vilde være vanskeligt at benægte, at det Lovsteb, som jeg nu igjen har tilladt mig at henpege paa, aldeles bestemt modsætter sig en saadan Forhandling, en saadan Adresses Indgivelse; men han meente, at der var et andet Lovsteb, til hvilket der maatte tages væsentligt Hensyn, og som muligt kunde begrunde en afvigende Opfattelse. Nu tilstaaer jeg, at jeg for mit Vedkommende blev overmaade overrasket ved at høre dette; thi jeg troede at være fuldstændig bekendt med alle de Lovsteder, som her kunde komme i Betragtning, og dog var mig Intet bekendt, som paa nogen Maade kunde svække det Lovsteb, jeg havde tilladt mig at anføre. Men det blev da heller ikke til noget andet Lovsteb, som den ærede Landstingsmand anførte, men det blev kun til en Dplysning om den Anstuelse, der formeentes at maatte have været tilstede i en af Rigsdagens Afdelinger, i Folkethinget, dengang i sin Tid Forslaget til Grundlovsindskrænkningen blev forhandlet og vedtaget af dette Thing. Men herved er jo Sagen stillet himmelvidt forskjelligt; selv om det nok saa afgjorende kunde oplyses, at Folkethinget ved at vedtage Indskrænkningen af Grundloven havde været i den ubegribelige Bilsfarelse, at, uagtet der ganske vist blev udtalt, at alle Paragrafer skulde indskrænkes til at angaae de særlige Anliggender alene, skulde denne Paragraf dog kunne opretholdes i sin gamle Udstrækning, saa var dette dog kun Noget, der kunde have Betydning med Hensyn til Bestemmelsen om Forandringen af Grundloven, forsaavidt der kunde være nogen grundet Tvivl tilstede om dens rette Forstaaelse; thi slige Dplysninger om, hvad Lovgiveren kan have tænkt sig ved en bestemt Affattelse af en Lov, have jo kun Betydning, forsaavidt Meningen ikke aldeles klart og aldeles afgjorende fremgaaer af selve Lovens; ligeoverfor en aldeles klar og bestemt Lovaffattelse gjælde slige Henviisninger til den Formening, der har været tilstede ved Lovens Affattelse, jo aldeles Intet. Her er det nu saameget misligere, som det kun er een Fat-